ДОВГО-ДОВГО ЛОБИ ГРІЛИ...

(В одному науковому закладі)

— Ми вивели нову породу корів!
— А чим вона відзначається?
— Уміє служити.

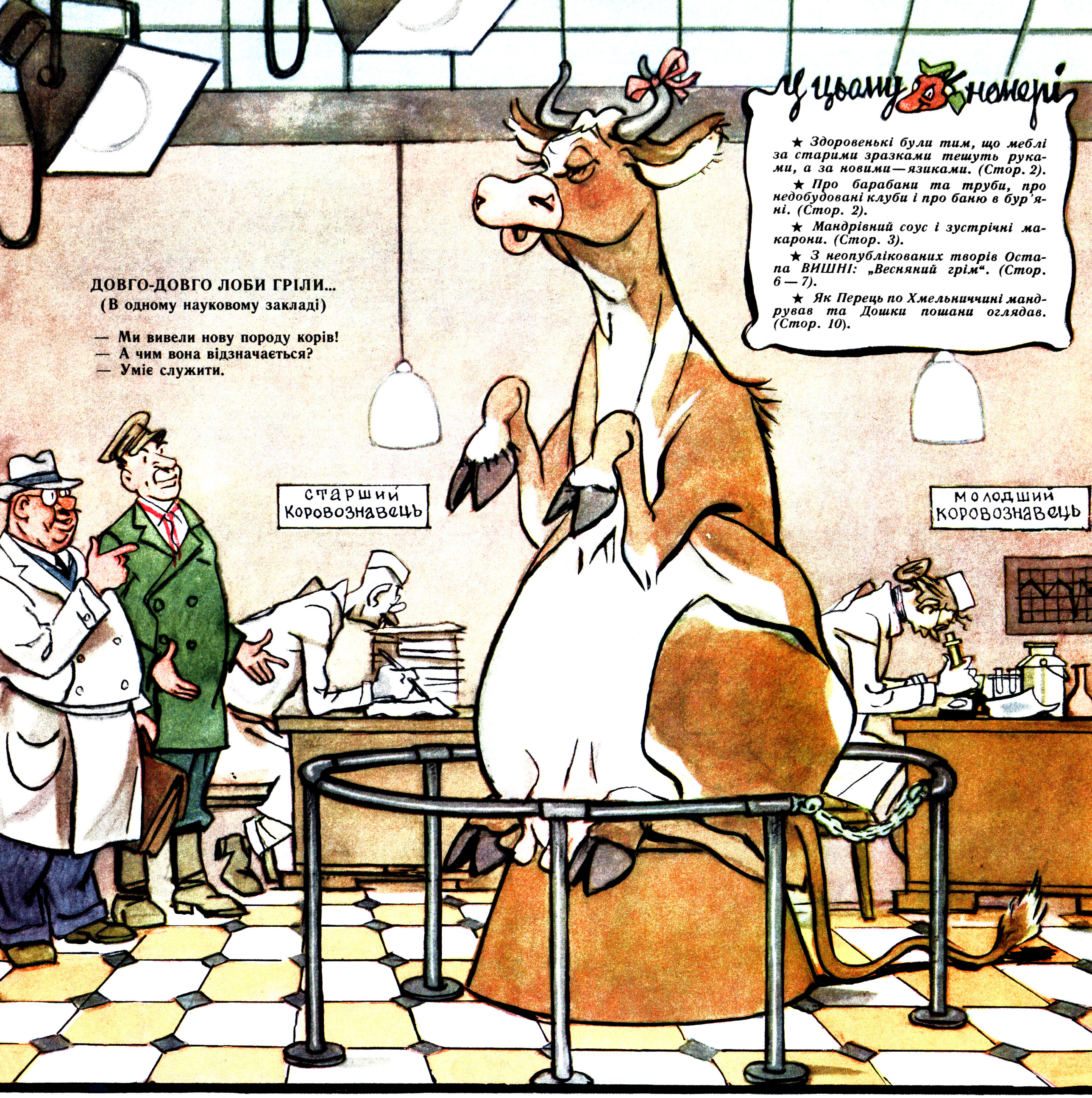

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У цьому номері

★ *Здоровенькі були тим, що меблі за старими зразками тешуть руками, а за новими — язиками. (Стор. 2).*

★ *Про барабани та труби, про недобудовані клуби і про баню в бур'яні. (Стор. 2).*

★ *Мандрівний соус і зустрічні макарони. (Стор. 3).*

★ *З неопублікованих творів Остапа ВИШНІ: „Весняний грім". (Стор. 6 — 7).*

★ *Як Перець по Хмельниччині мандрував та Дошки пошани оглядав. (Стор. 10).*

ПЕРЕЦЬ

№ 19 (438). РІК ВИДАННЯ XX Ціна 1 крб. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1960

На подвір'ї Львівського ремонтно-монтажного комбінату тресту «Укрторгмонтаж» і на ряді інших підприємств ржавіє і псується цінне устаткування.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ОСТАННЄ СЛОВО ТЕХНІКИ

Здоровенькі були!

Безумовно дуже щирий і дуже відвертий лист заступникові начальника відділу лісової, паперової і деревообробної промисловості Держплану УРСР т. ЗУБКОВІ В. М.

Василю Мусійовичу, здоровенькі були!

Хто про що, а я знову про меблі. Як той казав, що кому болить, той про те й кричить. Так і я. Але давайте по порядку. Оце недавнечко завітав до мене мій добрий знайомий Василь Гірчиця і запрошує на новосілля.

— Одержав, Перче, нову квартиру, так ти приходь, будь ласка, в гості. Разом входини відгуляємо, разом радість мою поділимо. І ще одна є в мене до тебе, — каже, — просьба.

— Яка ще є в тебе, — питаю, — до мене просьба?

— Напиши, будь ласка, «Здоровенькі були» тим, що меблі за старими зразками тешуть руками, а за новими — язиками. Пригадуєш, Перче, сім років з хвостиком тому на твоїх сторінках був уміщений дуже актуальний і дуже своєчасний фейлетон «Дерев'яні собакевичі»?

— Пригадую, — кажу.

— Пригадуєш — цього фейлетона була передрукувала газета «Правда»?

— Аякже, пригадую, — кажу. — Я навіть пригадую відповідь, яку мені прислали командири мебльової промисловості республіки. Вони без будь-яких заперечень визнали критику правильною і своєчасною, вони клялися-божилися, що «дерев'яні собакевичі» ніколи не побачать більше світу білого, що віднині вироблятимуться на Україні тільки зручні, тільки новітні, тільки красиві й недорогі меблі.

— А ти подивись, як вони виконали свої обіцянки-цяцянки?

— Невже досі тешуть?

— Тешуть, Перче, аж луна котиться!

Сів я, шановний Василю Мусійовичу, на свій вертольот і гайнув по Україні. Налітавшись та надивившись, почервонів я, Василю Мусійовичу, густо-прегусто. Так почервонів, що мені навіть здавалося, що з мого обличчя пекучі іскри летять! Почервонів за багатьох наших мебльовиків, почервонів за вас, шановний Василю Мусійовичу, як за одного з провідних командирів республіканської мебльової промисловості.

Я знову побачив цілі збіговиська неоковирних, груботесаних «дерев'яних собакевичів». У вигляді шаф, шифоньєрів, диванів, канап, столів, стільців, етажерок і т. д., над виробництвом яких, кажучи словами безсмертного Гоголя, «...натура не довго мудрувала, не вживала ніяких дрібних інструментів, як: терпугів, сверделець тощо, а просто рубала з усього плеча, бабахнула сокирою раз — вийшов ніс, бабахнула вдруге — вийшли губи, великим свердлом колупнула очі і, не обстругавши, пустила на світ, сказавши: «живе!»

Я знову побачив меблі давніх-предавніх конструкцій. Тодішній собака давно б уже здох, а ці неестетичні застарілі потвори ще й досі живуть, нахабно лізуть у мебльові магазини, переслідують покупців, вдираються у їхні житла, ніби управи на них немає.

Я знову побачив меблі слонячих розмірів. На їх виробництво витрачається багато дорогоцінної деревини, багато праці, а нащо, для чого й для кого? Спробуйте заволокти таку дерев'яну клуню у новітню квартиру, й перед вами неминуче виникне антипод відомого питання: «Так-то так, а в хату як?»

Але я не бачив, шановний Василю Мусійовичу, в продажу, у виробництві отих хороших, довгожданих меблів, які давно вже красуються на всіляких виставках. Я не бачив знаменитих меблів, зроблених з дешевого й міцного гіпсоволокнистого матеріалу, обличкованого високоякісною фанерою, які років вісім тому виставлялися для загального огляду. Я не бачив ні одного гарнітура, ні одного виробу з деревини, обробленої способом аерографії, якими так вихвалялися ще років десять тому керівники українських меблярів.

Що ж воно виходить: нове красується у виставочних залах та вітринах, а стародавнє та віджиле хизується у магазинах? Так діло в нас не піде, шановний Василю Мусійовичу. Запевняю від душі і серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

P. S. Лишаю за собою право повернутись до цього наболілого питання в одному з наступних номерів. Розмова буде ще детальнішою і ще одвертішою. Ще раз — від душі і серця!

Від вашого ПЕРЦЯ.

Погане правило і не кращий виняток

Якось запросили ми до редакції старого будівельника Онисима Трохимовича Кельменка. Запросили та й кажемо:

— Така й така справа, Онисиме Трохимовичу. Одержали ми кілька сигналів про погане будівництво. Власне, ні наші дописувачі, ні ми самі не можемо сказати — погане те будівництво чи ні, бо затяглося воно, та так затяглося, що й зовсім припинилося. Ви людина досвідчена, на своєму віку більше цеглин поклали, ніж інший вареників з'їв, проконсультуйте нас, як воно так трапляється, що розпочинається будівництво як слід, а тоді гпру! І ні з місця.

Розгладив Онисим Трохимович сиві вуса і повів таку розмову:

— А секрет тут дуже простий. Коли ті люди, від яких залежить у строк будівництво здати, починають дуже багато говорити про нього, в усі труби сурмлять, в усі барабани б'ють, то як дійде до діла, сили у них і на отакісіньку дудочку не вистачає.

— О, тепер нам зрозуміло, чому на кількадесять років затяглося будівництво Миронівського залізничного клубу (станція Миронівка на Київщині). Певне, за отим методом, що ви кажете, почали клуб будувати. Фундамент і стіни під барабани та баси будували, а дійшла справа до внутрішнього обладнання та до покрівлі, то й заграли на тонісінькій дудочці. А останнім часом і тієї дудочки не чутно. Так і стоїть клуб недобудований.

— Це що, — продовжував далі майстер Кельменко, — ви мені про клуб залізничників

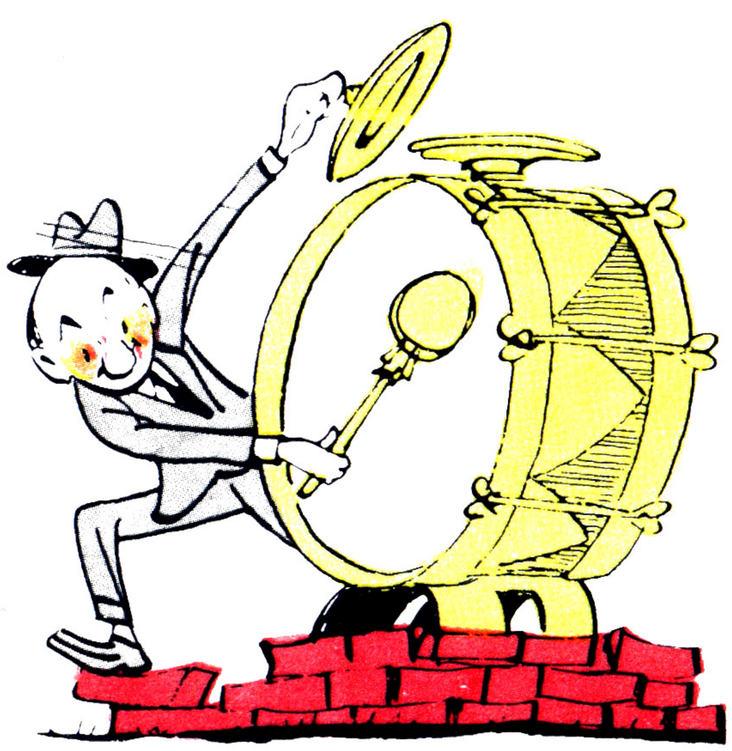

у Миронівці розповіли, а я вам про інший залізничний клуб розповім. Той, що стоїть на станції Янів (Чорнобильський район на Київщині). Там уже будівельники не винні. Збудували колись вони клуб залізничникам... Давно це було. А зараз клуб перетворився на таку собі обідрану хату, з підсліпуватими вікнами, з облупленими стінами та ще й з іржавим замком на дверях. Не раз начальник станції т. Настич та голова місцевкому т. Чехович порушували питання про клуб, збиралися довести його до ладу та й... Питання висить, а клуб стоїть і далі облуплюється.

— Певне, як і та баня в радгоспі «Дворічанський», Дворічанського району на Харківщині, що її інженер-будівельник радгоспу Шевкалюк Олександр Васильович будував...

— Знаю я ту баню. Вона ще в 1958 році будуватися почала. Ви б її зараз не впізнали!

— Невже така гарна стала?

— Та ні, бур'янами заросла і руйнуватися почала. А бур'яни такі, що Олександр Васильович її в тих бур'янах тепер і знайти не може.

— Доведеться послати нашого вертольота до Олександра Васильовича. З повітря швидше знайти можна... Тепер поясніть нам таку деталь. От у колгоспі «Перемога», Ярмолинецького району на Хмельниччині, і клуб не будується, і господарчі приміщення не будуються, і правління колгоспу не засідає.

— Чому?

— А тому, що ніде засідати, немає приміщення для контори колгоспу. І досі не збудували.

— Значить, є виняток з мого правила.

— І, на жаль, виняток підтвердив правило. Де гаряче засідають, там погано будують.

— Погане правило і виняток не кращий, — сказав на прощання Онисим Трохимович.

Ми з ним погодилися.

М. БІЛКУН.

Мал. БЕ-ША

— Навіщо вам стільки їжаків?
— Що ви! Це ж поросята!

ВІД МЕЛІТОПОЛЯ ДО МЕЛІТОПОЛЯ

Скільки часу потрібно на те, щоб з міста Мелітополя дістатися до... міста Мелітополя?

Кому ж краще про це знати, як не залізничникам?

І залізничники відповідають: три доби.

А щоб ніхто не подумав, що вони кажуть неправду, залізничники підтверджують свої слова документами.

Ось накладні №№ 147473 і 147474. У цих накладних написано, що Запорізька база «Укроптбакалія» відвантажила мелітопольському «Змішторгові» два контейнери томатного соусу.

Більш нічого в тих накладних не написано.

Проте існують ще й інші написи. Не на накладних, а на самих банках з соусом. І там, між іншим, сказано, що соус, відправлений із Запоріжжя до Мелітополя, було виготовлено на... Мелітопольському консервному заводі.

Добрий, видно, пустун вийшов із цього соусу. Замість того, щоб просто з вулиці Шмідта, де міститься мелітопольський консервний завод, перебратися на вулицю К. Маркса, до мелітопольського «Змішторгу», він он як скаче!

Надивився світу білого, аж поки назад до свого рідного міста дістався! Зате ж і має він за цей необдуманий крок: надавала йому залізниця стусанів! Не одну банку розбила і соус на шпали випустила.

Залізниця — сердита молодиця. Іноді вона навіть штрафує своїх клієнтів за нераціональні перевезення. От тільки не чути, чи збирається вона оштрафувати начальника Запорізького обласного управління торгівлі т. Суворова. Це ж він повинен стежити за тим, щоб його підлеглі не дуже захоплювалися зустрічними перевезеннями. І це він, між іншим, занарядив мелітопольському «Змішторгові» на 1960 рік макарони аж з Пермі, хоч добре знає, що поблизу Мелітополя працює аж три макаронні фабрики.

Отакий буває соус з макаронами!

Л. КОЛЯДА.

Мал. К. ЗАРУБИ

Портрет наклепника.

СІРА БАШТА

Сім літ рак ходив по воду. Нарешті повернувся додому. Через поріг перелазив, клешнею зачепився, глек упав і розбився. Розсердився рак і вигукнув:

— Отак чорт швидку роботу любить!

Це байка.

А ось схожа на неї правда.

Давно на Соколівському кар'єроуправлінні (Житомир) почали будувати баню й водонапірну башту. Сім літ уже минуло, але башта стоїть недобудована, баню теж до пуття не доведено.

Начальник будівельного управління т. Крижановський частенько дає такі приблизно «інтерв'ю».

— Коли ви башту добудуєте? — питають його.
— А нащо та башта, коли бані нема?
— То будуйте скоріше баню!
— А навіщо та баня, коли башти нема?..

Опинившись у такому зачарованому колі, т. Крижановський до того закрутився, що за цілий рік жодної цеглини у свої будови не поклав.

Далеко видно недобудовану башту. Стирчить вона над селищем і наче промовляє:

— Любуйтеся, люди добрі, швидкою роботою! Знайте, кому дякувати за те, що без води сидите!

У макабричній темряві

(БУРЛЕСК)

Не чули? Не дивно. Ніяка з того користь.

Все-таки, в тому світі, що називає себе «вільним», існують фантастичні дива-чудасії. У деяких частинах цього, вибачте, «вільного світу» панують — поки що — такі «волелюбні демократи», як Чан Кай-ші (на острові Тайвань), Франко (в Іспанії), Салазар (у Португалії). Лі Син Ман і Мендерес також були— та відбули.

Чого тільки немає в тому «вільному світі»! І гангстери там є, і рокфеллери, і шахраї та хабарники, і «пейола», і т. д.

Що таке ««пейола»?

Це дуже нове слово в старому побуті «американського способу життя».

Без галасливої реклами у США ніщо не продається — навіть рай. Отже, приходить представник якоїсь фірми, що виробляє пластинки, до управителя якоїсь (кожної у США) радіостанції і каже:

— Передавай пластинки тільки нашої фірми — і дамо 10 тисяч доларів.

Через деякий час приходить представник конкуруючої фірми, що виробляє пластинки, і каже:

— Що ви робите? Ви нас підриваєте. Передавайте пластинки тільки нашої фірми — і ми дамо 30 тисяч доларів.

Це і є «пейола» — і, як гангстеризм, «законний» і «незаконний», вона вживається у вищих колах і в усіх видах «американського способу життя»...

Але — до суті теми.

Чи не найбільшим чудом «вільного світу» є... «український екзильний уряд». І не один, а кільканадцять.

Що ж вони, ці «екзильні уряди», роблять? Не можна сказати, що ніщо. Завжди жебрають доларів — для «самостійної». Сваряться, б'ються, ріжуться — в ім'я тієї ж «самостійної»... кишені.

Кажуть, що, крім воскресіння Христа з мертвих, такого чуда в світі ще не було.

Ще існує й «Самостійна Україна». Де? В Чікаго. Аякже! Це — журнальчик. Згадати треба, бо «Самостійна Україна» (на смітнику в Чікаго!) точно характеризує «українську демократію в екзилі» таким барвистим зображенням:

«Виходить, що українська «демократія» (в екзилі. — *М. В.*) не має нічого спільного з цивілізацією. Вона нагадує нам дикий звичай, що його стосує ще й по сьогодні одне негритянське плем'я в глибині Африки. Там смертників, засуджених на смерть, не карають прибічники короля. Смертники караються самі. Їх вкидають до викопаної спеціально для цієї цілі ями й кожному з них дають в руки гострий ніж. Яму закривають, а смертники так довго перерізують собі горлянки, аж лишиться тільки один поміж ними живий. Якщо він живий, то його випускають на волю, а якщо ні, то він погибає поміж своїми жертвами. Якраз відносини в нашому демократичному таборі нагадують нам макабричну темряву, в якій кружляють люди з ножами, полюючи на горлянки своїх опонентів...»

Так ось...

Глибина Африки. Джунглі. Чути вереск мавп, скавуління гієн. Після зливного екваторіального дощу сонце пече, ох, пече. Душно, парня, як у лазні. Навіть гірше...

Великий табір африканського племені. Кругом — глиняні халупки, покриті листям, серед них — сквер з підвищенням. Біля скверу копають велику яму. В огорожі, обведеній колючим бадиллям, лежать зв'язані істоти в людській подобі. Це — учасники СКВУ (не змішувати зі «скво», що на мові американських індійців означає «жінка»).

— Що буде, Бандеро? — питає переляканий Стецько.

— А я знаю? Ми повинні були зібратись на наш СКВУ в цивілізованому Мюнхені...

Червоні, як у кролика, очі цього карлика закліпали, а руки безперестанно дригали

— Не в Мюнхені, де Бандерові горили були б перерізали нам горлянки, — сказав Мельник. — Нам треба було зібратися на СКВУ у Вашінгтоні або Вінніпегу.

— Але там, — втрутився Лебедь, — ми всі самі були б перерізали собі горлянки, а тут— нам можуть. Ми ж — серед дикунів.

— Вам — ви авторитарники, — бундючо гукнув Лівицький. — Але не нам. Ми — демократи!

— Холуї ви, а не демократи! Тепер — ми демократи! — заревів Ленкавський, а Кашуба так копнув Лівицького у черево, що той знепритомнів.

— Будьте цивілізованими людьми, а не дикунами! — гукав Багряний.

Добрянський, Кушнір, Савчук та інші з «нового світу», що прибули на СКВУ в столицю африканського племені, перелякано лупали очима. Не було сумніву в тому, що якщо руки цих дикунів, які називають себе «українською елітою на еміграції», були б розв'язані, то вони зловили б один одного за горлянки, а мали б гострі ножі — зразу ж почали б різатись.

Чотири здоровезні негри винесли з найбільшої халупки ватажка племені, Мамбо-Намбо, і поставили «трон» на підвищення серед скверу. Таки близько на величезних тропічних деревах, перескакуючи з гілляки на гілляку, верещали мавпи з роду бабунів, а десь трохи далі реготали гієни. Сонце пекло, ох пекло. Було, як у пеклі...

— Вивести злочинців! — наказав Мамбо-Намбо.

— Єсть, вивести злочинців! — повторив начальник його збройних сил (і брат) Намбо-Мамбо.

Злочинців, напівголих, зв'язаних по руках, вивели на сквер. Презирливо оглянувши їх, Мамбо-Намбо авторитетно запитав:

— Хто ви? Якого біса зібралися в столиці нашої цивілізованої країни? Ми з дикунами не хочемо мати ніякого діла! Відповідайте!

— Ми думали, — відповів Витвицький, — що це буде найвигідніше, найзатишніше місце відбути наш СКВУ, бо вважали, що тут комуністів ще нема.

— СКВУ?

— Світовий конгрес вільних українців — СКВУ.

— А чому ви його не скликали в Києві, столиці України? — спитав суворо Мамбо-Намбо.

— О, він і про Київ знає?! — здивувався за всіх Багряний.

— Нас звідти прогнали... комуністи, — відповів Лівицький.

— А ти — хто?

— Лівицький — прем'єр-міністр ВО — українського уряду на еміграції. А він — Витвицький, президент УНРади...

— Він — бреше! — сердито гукнув Стецько. — Ми, з ОУН(р), сформували єдиний справжній уряд в екзилі, навіть союз з Чан Кай-ші уклали... Бандерівці переріжуть горлянки усім, хто цього не визнає!

— Не будьте дикунами, — сказав Багряний. — Не бачите? Єдиний вихід — коаліційний уряд, на чолі зі мною. Ми мусимо мати коекзистенцію, а то — всім нам буде капут.

— Всі ви брешете, — загаласувала пара гетьманців. — Майбутня Україна буде монархією!

— Мовчать! — наказав Мамбо-Намбо. — України в глибині Африки немає. Ані в Мюнхені або Парижі. Ані в Вашінгтоні або Вінніпегу... Чи знаєте ви, дикі пройдисвіти, де Україна?

«Елітники» затихли, понуро мовчали. «Він комуніст», — хтось серед них зі страху шепнув.

— Україна — на Україні, — продовжував Мамбо-Намбо, — там — український народ. А ви, як видно з усього, — зрадники свого народу. Для таких, як ви, зрадників і запроданців, у нас є спеціальна кара. В яму їх — з гострими ножами!

Їм розв'язували руки один по одному, давали кожному гострий ніж і кидали в яму, яку, коли вкинули всіх, накрили гіллям і листям.

У ямі деякий час було тихо. Президенти, прем'єр-міністри, фюрери, міністри, генерали і полковники, кожний тримаючи гострий ніж в руці, притаїлись — винюхували, так би сказати, де знаходяться противники. Потім почулось якесь глухе шарудіння, галас почав зростати, чути було вигуки:

— Уряд можу сформувати тільки я! — несамовито кричав Багряний.

— Ми вже сформували уряд! — ревів Стецько.

— Який не проіснував однієї секунди! — зареготав Лівицький. — Всі ви — скажені собаки різуни, сокирники! Наша демократична УНРада — єдиний уряд...

— Сам ти скажений пес!..

І почалось. З закритої ями розносилось ревіння, немов диких кабанів, чути було удари ножів, стогони, прокльони...

— Як там відбувається СКВУ? — запитав ватажок Мамбо-Намбо начальника своїх військ Намбо-Мамбо.

— Степана Бандеру вже послали на той світ.

— Добре! Хай продовжують — до останнього!

...Десь, зовсім недалеко, іронічно реготали гієни.

Микита ВІШТА.

м. Торонто.
Канада.

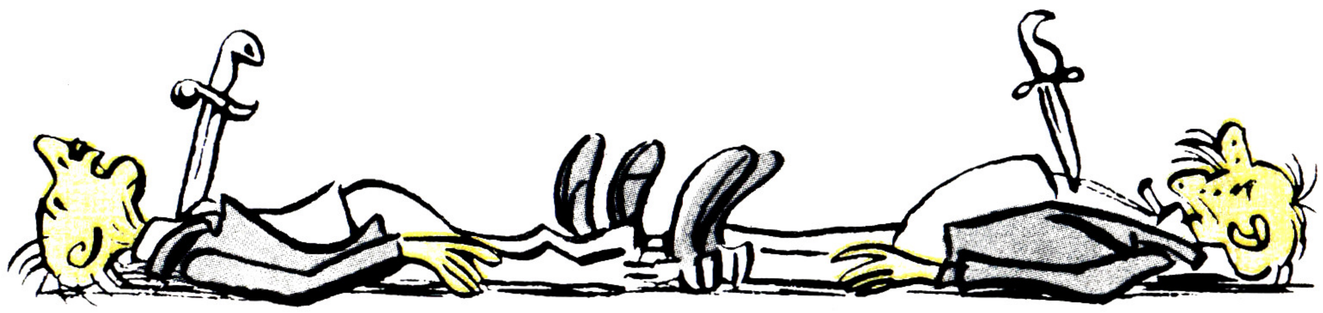

І ТАКЕ БУВАЄ

Мал. Л. БОЙКА

Дисертація і зброя, якою її захищали.

А ДІЛО БУЛО ТАК...

Кінчилася зміна і почалася переміна. Робітники міняли робочий одяг на чистий, щоб роз'їхатися по домівках. І до чого ж весело ця процедура проходила!

За верстатом виднілася миловидна дівоча голова. Дівчина сердито водила очима і говорила:

— Ваню! І чого ти витріщився? Куди ти зириш? Думаєш, що через залізо побачиш? Не той у тебе рентген...

— Не дуже я інтересуюсь, — озвався з-за агрегату чорнявий юнак. — У мене свій клопіт. Застромив обидві ноги в одну холошу, а тепер вилізти з неї не в силі. Може, допоможеш?

Такі жанрові сценки можна щодня бачити на кисневій станції Луганського тепловозобудівного заводу ім. Жовтневої революції.

А діло було так.

Управління капітального будівництва заводу споруджувало торік оту саму кисневу станцію. Начальник управління Рудич І. Т., хоч не дуже вправно будував, зате слів не шкодував:

— Ми підтягуємо, наполягаємо, натискуємо...

— Нема чого говорити, — кидав і своє слово головний інженер управління Чміль Н. Є.— Встанете одного ранку, очі протрете, а станція вже готова... Готуйтеся приймати.

— Приймати, так приймати! — в один голос вигукнули директор заводу т. Сорока і головний інженер т. Найш. — Ми з радістю!

І прийняли. А приймаючи, так уже поспішали, що й не помітили «дрібненьких» недоробок. Не побачили того, що в новому приміщенні віконних рам нема. Не помітили й того, що градирня не збудована. Не звернули уваги й на те, що на двоповерховій прибудові машинного залу нема покрівлі. Пройшли керівники заводу по станції і навіть не запитали: а де ж тут душова? А де гардероб?

Недобуд прийняли і відрапортували: справились у строк!

І не почервоніли...

А як же тепер робітникам у тій кисневій станції працюється?

Та так само, як людині дишеться, коли кисню малувато. Навіть переодягатися на місці роботи доводиться. Отож і кричать робітниці робітникам: «Не підзирай!»

Як прикро, що на славному заводі та отаке робиться!

Л. ПРОКОПЧУК.

Шановний Перче!

Наприкінці серпня у селі Інзівці з'явилася афіша:

«Укрконцерт»
Естрадний концерт.
Участь беруть: В. Рождественська, Д. Колода, Л. Фрейманіс та Л. Компанієць, П. Масоха (і ще шестеро інших).
Початок о 18 годині. Ціна квитків 7 і 8 карбованців».

Наші люди естради завжди раді: квитки купили, зібралися вчасно, приготувалися вітати, артистів дружно їм аплодувати.

А артисти... Артисти, Перче, десь у дорозі забарилися і вирішили скоротити концерт: всі свої танці, пісні, романси, куплети й конферанси висипали за одну годину — по п'ять хвилин на артиста! Мовляв, для села й так добре буде... А потім схопили речі на плечі й подалися в райцентр — на чергове «представленіє».

Давно ми, Перче, не бачили живих артистів. Але наші гості до того були живі та моторні, що ми на них і надивитися не встигли.

І. ДОРОГАНЬ,
секретар партбюро радгоспу.
Приморський район,
Запорізької області.

Веселися і радуйся!

Одержав я півтора року тому квартиру і погріб на додачу. А оце недавно мій погріб з громовим гуркотом завалився. «Чого ж тут веселитися?» — можеш спитати. А того, Перче, що ні в моєму погребі, ні в сусідовому, який теж завалився, на щастя, не було виконроба дорбуду Бойка І. С., який керував спорудженням будинку й погребів. Отже, він живий-здоровий, цей чудо-будівельник, і ще не такого понабудовує!..

І не подумай, що такий Бойко у нас один. Під керівництвом начальника дистанції будов і споруд Паламарчука було відремонтовано вокзал станції Гребінка. Ліпили, мостили, 200 тисяч вгатили, а тепер дах протікає, як решето. Ремонтники майже не злазять з даху — фарбують, шпаклюють, а воно капає та й капає.

Отакі великі будівничі подвизаються у нас. Чи не забагато їх для не дуже великої Гребінки?

В. ПОНОМАРЬОВ,
капітан міліції.

Полтавська область.

Ти, звичайно, знаєш, для чого використовується сітка. Не та, якою рибу ловлять, а радіотрансляційна сітка.

Але ти, певне, не знаєш, що начальник Голованівської райконтори зв'язку В. М. Климов та його заступник по радіотрансляції І. М. Войтенко радіохвилі ловлять радіосіткою дуже погано. У всякому разі, в нашому селі Семидубах кудись ті хвилі у них вислизають, і радіослухачі чують тільки тріск та шипіння. Зате шановні товариші Климов з Войтенком дуже справно та ретельно ловлять абонементну плату за радіо.

Навчи, Перче, керівників райконтори зв'язку краще ловити радіохвилі, щоб вони й до наших Семидубів доходили!

Г. ШАПОВАЛЕНКО,
голова Семидубівської сільської Ради.
Кіровоградська область.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ВАНТАЖНА-ПЕРСОНАЛЬНА

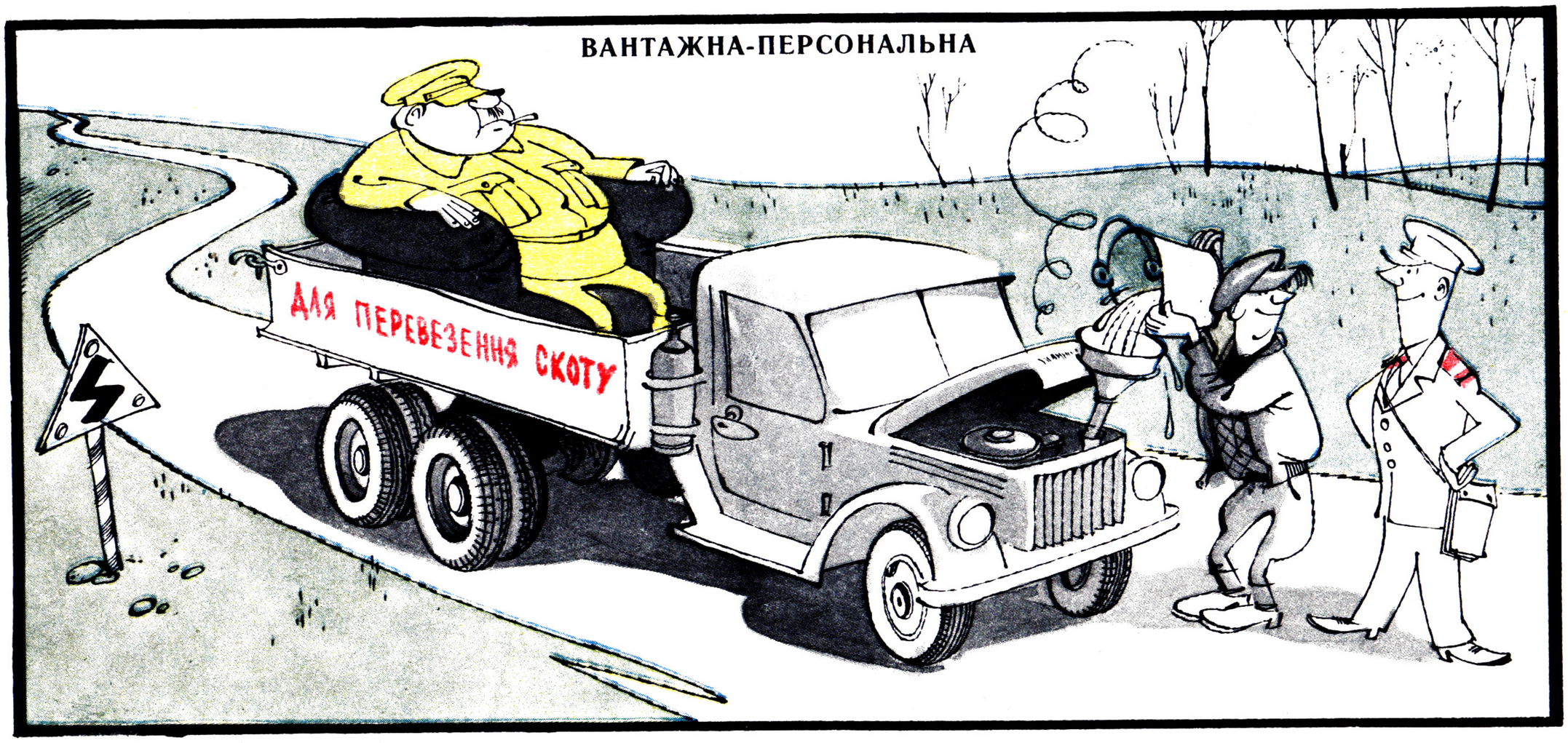

— Що везете?
— А ви що — не бачите?

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— У нас товари широкого вжитку!..

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

— Давайте проведемо недільник по очистці лісу.

ЛЮБИТЕЛЬ ЧИСТОТИ

Вимагали трактористи,
Добивались кілька літ:
«Треба лазню збудувати,
Щоби митись в ній як слід!»

Голова сказав з трибуни:
«Буде, буде лазня в нас!»
А коли зійшов зі сцени,
Обіцянок жар погас.

Йому що, коли у нього
Є моторний фаетон?
Їздить банитись щотижня
За п'ятнадцять верст в район.

Трактористи подивились,
Та й собі на трактори,
І поїхали у лазню,
Тільки гуркіт з-за гори.

Голова, розчервонілий,
Аж пашить, як паровик,
Як угледів трактористів,
Як підняв він галас-крик:

«Чом покинули роботу?»
Розпікав їх сяк і так.
Та один із трактористів
Теж на речі був мастак:

— Ви попаритись любитель,
От команда й прибула,
Буде милити вам шию
За негарнії діла!

Фросина КАРПЕНКО.

с. Хороше,
Петропавлівського району,
Дніпропетровської обл.

perec·ua.
perec·ua.

Остап ВИШНЯ

Весняний день

З неопублікованих творів

ДРАМАТИЧНИЙ ЕТЮД НА ОДНУ ДІЮ

Дійові особи

38 АГРОНОМІВ.
20 ДРУКАРОК.
СТАРША ДРУКАРКА.
НАЧАЛЬНИК ОБЛУПРАВЛІННЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА.
ЗАСТУПНИК НАЧАЛЬНИКА ОБЛУПРАВЛІННЯ СІЛЬСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА.

Сцена — велика кімната. 20 агрономів диктують. 20 друкарок друкують. 18 агрономів чекають на чергу друкувати. Праворуч двері, на яких написано: «Начальник облуправління сільського господарства. Неприйомні дні шість раз на тиждень». Ліворуч — кабінет заступника начальника.

1

ВОСЬМИЙ АГРОНОМ. Їздили до колгоспу?

ДВАДЦЯТИЙ АГРОНОМ. Їздив!

ВОСЬМИЙ АГРОНОМ. Ну й що?

ДВАДЦЯТИЙ АГРОНОМ. Ох, і борщ у голови колгоспу. Із сметаною! Та з якою сметаною! От борщ!

ВОСЬМИЙ АГРОНОМ (зітхає). Доведеться й собі поїхати!

2

ТРЕТІЙ АГРОНОМ. Так-таки з'їздили?

ВІСІМНАДЦЯТИЙ АГРОНОМ. З'їздив!

ТРЕТІЙ АГРОНОМ. Як там становище?

ВІСІМНАДЦЯТИЙ АГРОНОМ. Чудесне! Кабана якраз закололи! Ох, і ковбаса! А кишка яка! З пшоняною кашею! Давно такої кишки не їв! Треба буде не забути про просо! До чого ж культура хороша: у кишці — просто мрія!

П'ЯТИЙ АГРОНОМ (встряє до розмови). А я на весілля якраз потрапив! Ну, вже ж і погуляв!

ТРЕТІЙ АГРОНОМ. Поталанило вам, колего!

3

ПЕРШИЙ АГРОНОМ. І коли вже той академік Ціцин з пирієм упорається? Щоб багатолітні зернові були!

ЧЕТВЕРТИЙ АГРОНОМ. Так сама ж тільки пшениця! Якби ж усі зернові були багатолітні!

ПЕРШИЙ АГРОНОМ. О! Дай йому тільки за пшеницю вхопитися. Ти не знаєш Ціцина! Всі зернові будуть багатолітні!

ЧЕТВЕРТИЙ АГРОНОМ. От здорово буде!

ШОСТИЙ АГРОНОМ (підходить). Що ж зернові? От якби цукровий буряк багатолітній придумать!

ПЕРШИЙ АГРОНОМ. Трохим Денисович Лисенко над цим працює! Він ще не опубліковав, але це факт!

ШОСТИЙ АГРОНОМ. Ну, як це можна? Це ж не пирієва пшениця, що її скосив, а коріння залишається... Буряки ж щороку викопувати треба!

ПЕРШИЙ АГРОНОМ. А ти знаєш, як Трохим Денисович вирішує цю проблему?

ШОСТИЙ АГРОНОМ. А як?

ПЕРШИЙ АГРОНОМ. А так! Гичка буде в землі, в грунті,—правитиме за корінь, а буряк зверху! Викосив буряки, а з гички на другий рік знову буряк росте! Поки що, я чув, на п'ять років проблему Трохим Денисович вирішив. Б'ється, щоб на сто літ! Факт!

УСІ РАЗОМ. От здорово! Тоді сиди собі, пиши собі! Подзвонив тільки до колгоспу: «Ростуть? — Ростуть! — Ну, й хай собі ростуть!»

4

Входить НАЧАЛЬНИК ОБЛУПРАВЛІННЯ сільського господарства.

Н-К ОБЛУПРАВЛІННЯ. Сидите? Ой, хлопці, я за вас візьмусь! Ой, візьмусь! Ще рік, ще два, ще п'ять, а таки візьмусь! Ну, чого ви сидите? Ну, чого ви до колгоспів не їдете? Ну, що я з вами робитиму? (плаче). Та згляньтесь же ж! (ридає).

5

СТАРША ДРУКАРКА (до друкарок). Дівчата! Начальник облуправління плаче! Господи! А, ну давайте!

ХОР ДРУКАРОК. (Фортіссімо):

А вже весна,
А вже красна. —
Із стріх вода капле,
Із стріх вода капле.
Із стрі-і-і-іх вода капле...

ЗАСТУПНИК НАЧАЛЬНИКА ОБЛУПРАВЛІННЯ виходить із кабінету і високим-високим тенором виводить:

...Із стрі-і-іх вода ка-а-а-пле...

6

Раптом сцену пронизує сліпуча блискавка і б'є страшний грім. За громом — рівний дощ. Злива...

Завіса швидко падає, щоб дощ не намочив глядачів.

Кінець.

Примітка для режисера-постановщика. Грім тут — явище не тільки зоро-декоративне, а й символічне. Мовляв, коли агрономи начальника облуправління сільського господарства не бояться, то може ж грому злякаються. Цього при постановці треба не забувати.

1948 рік.

К. В. ЗАРУБА

(до п'ятдесятиріччя з дня народження)

Про те, що він
талановитий,
Дотепний, гострий,
працьовитий,
Що береже таланти юні,
Як садівник — зелений сад, —
Не будем широко писати:
Людину можна зіпсувати,
Коли їй
тільки п'ятдесят.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.

Текст П. ГЛАЗОВОГО.

ГІПНОТИЧНИЙ СЕАНС

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

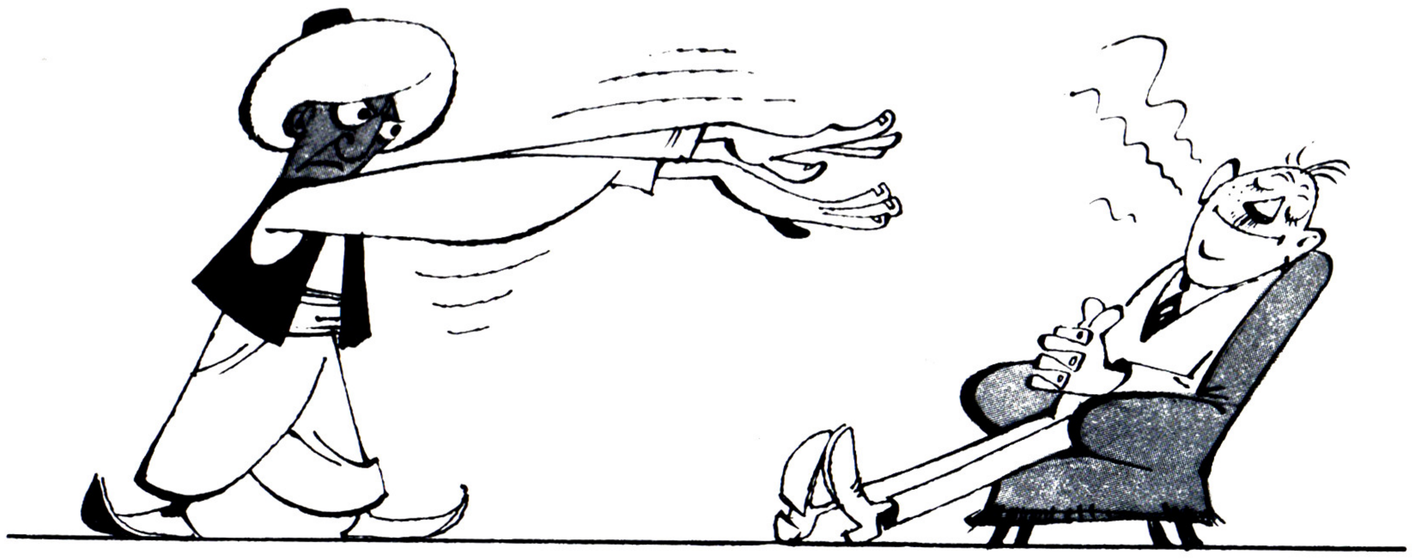

Раніш...

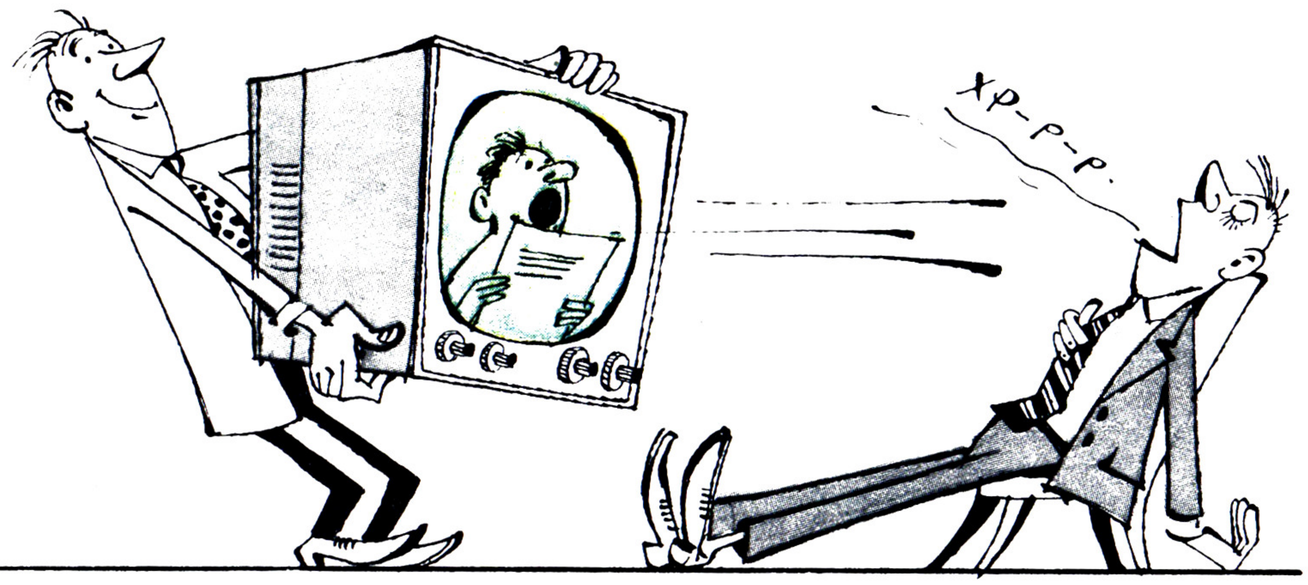

І тепер.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ВЕРТОЛЬОТ

На віку — як на довгій ниві. Хто міг сподіватися, що перчанський вертольот найближчим часом буде використано як контейнер для перевезення меблів, зокрема шаф.

Нещастя трапилось майже рік тому, одного осіннього дня, коли в магазині ВРП рудоуправління ім. Ілліча (м. Кривий Ріг) громадянин М. Г. Мігель мав необережність придбати шафу. Необдуманий вчинок свіжоспеченого шафовласника потяг за собою сумні наслідки — шафа виявилась бракованою, її слід було замінити.

Майже рік добивався Мігель тієї заміни, аж поки чутка про його невдалу покупку не долетіла до Перця. Нам вдалося встановити, що шафу зробили на Прилуцькому мебльовому комбінаті (Чернігівщина). Завели вертольота і вирушили туди. Мали намір одержати новеньку шафу і, майнувши з нею до Кривого Рогу, втішити М. Г. Мігеля.

Дарма. Шафи нам не дали. Замість неї веземо численні листи та телеграми за підписами директора комбінату І. Грінченка та його заступника Бобошка, якими ці товариші відбиваються від скаржника. Рекомендуємо з цих листів склеїти коробку і тимчасово використовувати замість шафи.

Не встигли долетіти до Кривого Рогу і ощасливити громадянина Мігеля копіями листів, як прийшли на борт дві однаковісінькі радіоскаргограми. Спочатку нам здалося, що то сигналізувала одна людина, а потім розшифрували скаргограми і довідались, що помилку М. Г. Мігеля повторили ще двоє громадян — Т. А. Череватенко в місті Ватутіно, Черкаської області, та І. К. Хоменко в Стрию, Львівської області.

Череватенкові обіцяли обміняти шафу в магазині ВРП. Стару забрали, нової не дали. Хоменкові нової не дали, а стару забрали. (Власне, «стара» — не те слово — «бракована»!). До речі, Хоменкову шафу робили в артілі «Спільна праця» (м. Самбір).

І тут хоч розірвись. Куди раніше летіти? Кому раніше шафу везти? Череватенкові у м. Ватутіно чи Хоменкові у м. Стрий? Кому стати в пригоді?

Самим нам стала в пригоді третя радіоскаргограма, яку ми прийняли на борт вертольота. Громадянин П. Ф. Бабенко з с. Часниківки, Сенчанського району на Полтавщині, доводить, що найбракованіші шафи випускає Пирятинська мебльова фабрика (Полтавська область). З тексту скаргограми видно, що це такий брак, котрий не тільки у ворота, у двері не хоче лізти. Коли їх впхнуть у двері магазину, стоять ті шафи і ніхто їх купувати не хоче. А якщо знайдеться дивак і купить, то назад у фабричні ворота їх не впхнеш. Фабрика не приймає.

Вилітаємо у Пирятин. Про результати польоту можна буде довідатись у наступних номерах (дивись — «Перцеві відповідають»).

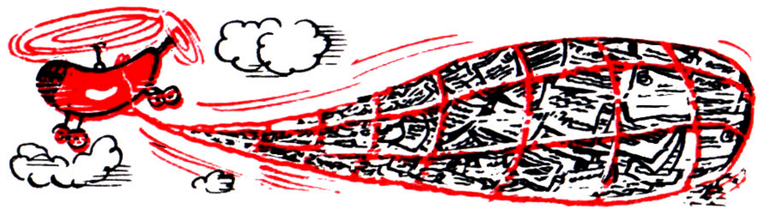

Народні усмішки

ШТАНИ ПІДВЕЛИ

Якось викликав голова колгоспу кращого бригадира і сказав йому:

— Завтра, Іване, поїдеш на районний зліт передовиків сільського господарства, виступиш там, поділишся своїм досвідом.

— Що ви, — замахав Іван руками, — ви ж знаєте, що я виступати з промовами не вмію. Мені легше три копи змолотити, ніж одне слово з трибуни сказати.

— А ми зараз сядемо та твою промову напишемо, ти там по писаному й виступиш.

Сіли, написали. Сховав Іван папір з промовою в кишеню і пішов додому. А ранком другого дня одягнув нового костюма й поїхав на зліт. Сидить він у залі, слухає, як інші виступають. Аж ось і його викликають на трибуну. Вийшов Іван на сцену, поліз у кишеню штанів, а паперу з промовою нема, поліз у другу кишеню — нема.

Постояв він ще з хвилину, та й каже:

— Вибачайте, товариші, виступати не можу, не ті штани одягнув...

ПОЖАЛІВ КОНЯ

Давно це було. Край одного великого села жили чоловік і жінка. Петро собі тихий, смирний, а Одарка — з характером: сварлива, вередлива. Тільки-но Петро зробить не так, як жінка хоче, вона підніме такий галас, що на другому кутку чути. А потім біжить у сусіднє село, де живуть її батьки. А у батьків був кінь і візок. Запряже Одарка коня, приїде додому, навантажить усе своє добро і їде до своїх батьків. Поживе у них днів п'ять, а потім складе добро знову на візок і їде до Петра. Разів десять такі переїзди повторювалися. Набридли Петрові Одарчині витівки. Коли останнього разу вона виїхала до своїх батьків, Петро продав хату і купив собі на другому кінці села. Приїздить Одарка додому, а там інші люди живуть. Вона до Петра на тік, де він пшеницю молотив.

— Що ти наробив, сякий-такий?

А Петро спокійно їй відповідає:

— А скільки можна мучити бідну тварину?..

Помирилися Петро з Одаркою. Зараз вони живуть мирно, а коня Одарчині батьки продали на всякий випадок.

Повідомив Д. П. ДЗЮБА
з с. Панфіловське, Калінінського району, Киргизької РСР.

ВИКРУТИВСЯ

Перед службою піп добряче випив і прибув у храм божий. Похитується. Не втримався — та й став навкарачки.

А дяк, побачивши, що з батюшкою робиться, не розгубився та як крикне мирянам:

— Що ж це, — каже, — таке? Пастир б'є поклони, а ви стоїте, як укопані... Поклонімося ж усі, як і він.

І, хрестячись, почав бити поклони.

МОРОЗ ТА ВІТЕР

Їхав колись панок у бричці. А була зима. Мороз аж тріщить. Та до того ж ще й вітер такий, що до кісток проймає.

— Ох, і мороз! — каже панок. — Ще спасибі вітрові, що той мороз трошки розганяє. А не було б вітру, напевно б і в панській шубі задубів.

ПАРОВИЙ МЛИН

Було це тоді, коли Волинь перебувала в неволі під панською Польщею. Жив у нас хлопець Грицько. Був бідний, аж синій. Мав стару хатинку, підперту кілками, і тяжке камінне жорно, що дісталося йому у спадщину ще від діда. От цей Грицько і пішов свататись у сусіднє село. А батько дівчини був багатий чоловік. Грицькові він дав таку відповідь:

— Якщо у тебе є добре господарство, то віддам за тебе дочку. А з бідними, — каже, — не хочу родичатися.

— Є господарство, — відказує Грицько. — Маю паровий млин.

Той зрадів, що буде багатий зять, і погодився видати дочку заміж. Через деякий час багатий тесть приїжджає до Грицька.

— Ану, зятю, — гукає ще здалека, — показуй своє господарство. Де твій паровий млин?

А Грицько завів його в хатину і показав на жорно, що стояло в кутку біля печі.

— Оце, — каже, — він і є!

— Так ото паровий млин?! — аж закричав багатий тесть. — Чому ж це він паровий?

— А попробуйте його покрутить, — каже Грицько, — чи з вас пара не піде?..

Повідомив І. С. ДЕМЧИК
з с. Груди, Камінь-Каширського району, Волинської області.

Мал. Л. КАПЛАНА

Африка сьогодні.

Сповідь хапуги

Коли б у хапуги Ю. Г. Раковського, завідуючого Богодухівською міжрайонною ветеринарною бактеріологічною лабораторією, раптово прокинулося бажання покаятись, його сповідь була б приблизно такою:

«Свою діяльність я почав з того, що перестав платити за квартиру і безплатно цупив паливо. З часом мені здалося цього замало і я розперезався. Не минуло й двох років, як мій дім став повною чашею. Я не гребував нічим. Тяг з лабораторії і більш цінні речі, але не минав і примусів, килимових доріжок, ночов, стільців і всяких інших дрібних господарських речей.

Любов до музики спонукала мене купити за гроші лабораторії гарненький радіоприймач «Урал-57», а свою стару «Балтику» віддати лабораторії. Далі в ліс, більше дров. Я почав забувати, де державне, а де своє. Я примушував бухгалтера списувати майно, потім купував таке ж майно і забирав його собі, а на місце забраного велів ставити списане.

Хто мені не заважав хапати, з тими я жив мирно. Дещо від моїх щедрот перепадало і ветлікареві Величкові, а завгоспові Прохорову я віддав 1660 карбованців за привласнені мною килимові доріжки.

Як цей чудотворець звітував за них перед бухгалтерією, я й досі не збагну. Знаю лише, що до каси вони не потрапили.

Але з тими, хто був проти мене, я не дуже церемонився. Якось на зборах обізвався конюх Саранча:

— Не треба мовчати, люди добрі! — звернувся він до присутніх. — На те й збори, щоб виводити всіх шахраїв на чисту воду. Чому ти, завгоспе, не розповіси, як Раковський крав меблі? Чому ви, ветлікарю Величко, не розповісте, як він розбазарював спирт?

Саранчу ледве зацитькали, а другого дня я передав кобилу з возом Мурафській ветдільниці і викликав до себе конюха:

— Ну, от, товаришу Саранча, оскільки кобила відсутня, то й ви потрапляєте під скорочення.

Скоротивши конюха, я повернув кобилу з Мурафи.

Але й над моєю головою зібралися хмари.

Приїхали ревізори і трясли мене доти, доки не витрясли з мене всього, що я нахапав.

Довелось повернути лабораторії поцуплені речі...»

...Оскільки Ю. Г. Раковський не виявив бажання каятися, подаємо його сповідь, написану за матеріалами актів ревізії.

В. СКЛЯРЕНКО.

м. Харків.

ОСІЧКА

(Жарт)

Ой, Зоя, Зоя! Я без вас
Сумую і страждаю.
Я ім'я «Зоя» сотні раз
З любов'ю повторяю.

Життя моє,
любов моя,
Хіба ж бо ми не пара?

— Цілком можливо. Тільки я
Не Зоя, а Тамара!

Юрій БЛАГОВ.
Переклад з російської.

ДУМА ПРО „ЧАЙКУ“

Ой горе тій «Чайці», горе радіолі, що на квартирі у Кравцова квилить у неволі. Вже два роки, як та «Чайка» зникла із торфкому, як одвіз її Кравцов Микола до себе додому...

Отаке вчинив голова торфкому профспілки Микола Федорович Кравцов з казенною радіолою.

Щоб остаточно закріпити «Чайку» за своєю квартирою, Микола Федорович... розбив її. Розбив на отакусінькі друзочки і викинув на смітник. А причепам із обкому профспілки, які запропонували здати радіолу, відписав у Житомир акта: що ж я, мовляв, вам здам, коли радіоли, царство їй небесне, вже й на світі немає!..

Устругнув Микола Федорович Кравцов такого акта, а сам завів неушкоджену казенну радіолу й пританцьовує.

Хто ж тепер у Житомирі почує «Чайку», коли Микола Федорович заткнув обкомові профспілки вуха похоронним актом!

Ой горе тій «Чайці», горе радіолі...

В. ХВОСТЕНКО,
головбух торфопідприємства.

Лугинський район,
Житомирської області.

Мал. БЕ-ША.

— Я цих собак без солі з'їв би!..

Вінегрет з перцем

Мал. Л. КАПЛАНА

Знайшов-таки час почитати.

Мал. БЕ-ША

Без слів.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Ти знову пилку не нагострив!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

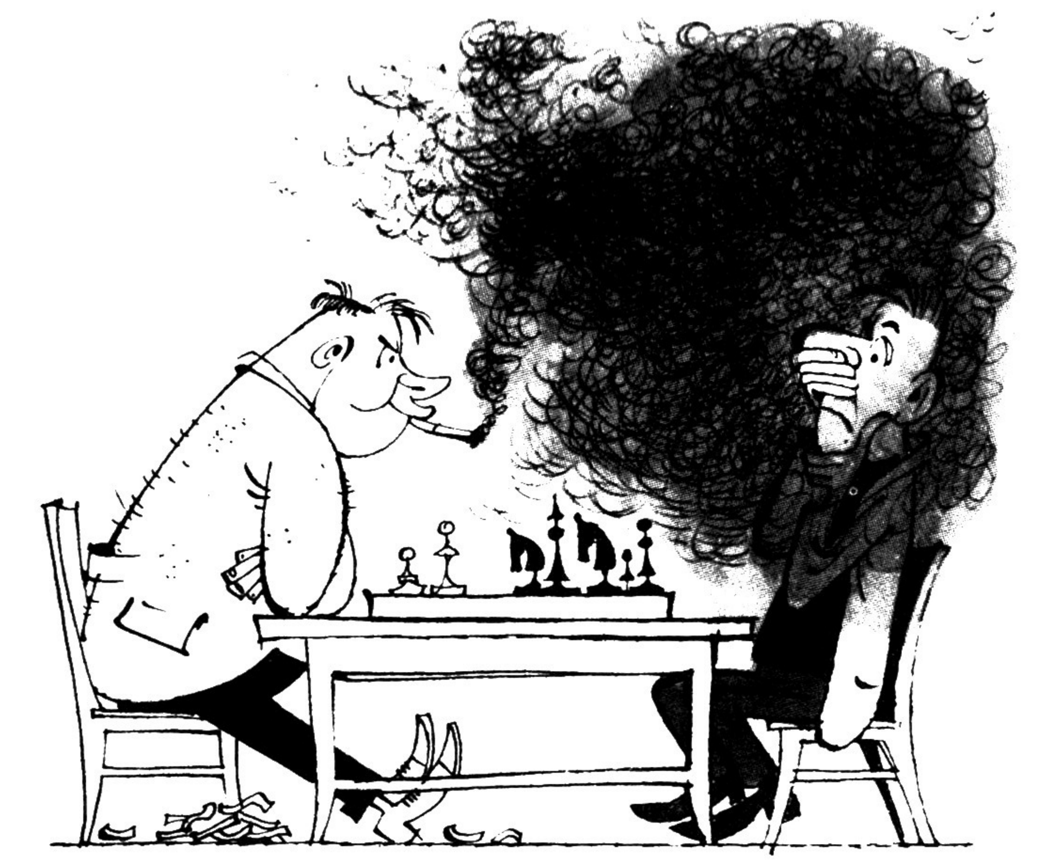

— Ну що, здаєшся?

У КАМ'ЯНОМУ ВІЦІ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я приніс вам довідку про непрацездатність.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Винахідливий сторож.

Шануйте Дошки пошани!

(Подорож Перця)

Оце не так давно закинула мене доля на Хмельниччину. Славний, скажу вам, край! Тут і бурячки завбільшки з телячу голову вирощують, і високі надої молока одержують. І по сальцю і по м'ясцю область не на останньому місці.

Зацікавився я, як тут на Хмельниччині людей шанують, що своєю працею край на весь СРСР прославили.

Лунає слава по країні про відомих доярок — Євгенію Музичишину, Марію Мазур, Марію Летюк, про знаменитих голів колгоспів Ткачука та Бойка. Всенародною пошаною користуються заслужений будівельник, бригадир штукатурів Василь Мартинюк, машиніст паровозного депо Гречани Павло Корнієнко, цукровик Олександр Литвинчук і ще багато-багато достойних людей. Про них складають пісні і вірші. Їхні імена з гордістю земляки вимовляють, їхні портрети Дошки пошани прикрашають.

Дошка пошани — це все одно, що дзеркало, в якому видно, як трудових людей поважають, як прославляють їхні трудові подвиги, як їх шанують.

Завітав я до Дунаївців. Довго стояв і милувався на районну Дошку пошани. Гордістю за героїв праці пройнявся. Глибокою пошаною до них. І в Грицеві теж. Тут біля Будинку культури цілу алею героїв праці створено: у два ряди висять великі портрети знатних людей району. А на Старокостянтинівському цукровому заводі, крім Дошки пошани, є ще й Книга пошани, до якої заносяться кращі робітники.

Видно, як у дзеркалі, що тут трудових людей шанувати уміють. Та, ніде правди діти, є ще на Хмельниччині дзеркала з великими плямами...

ПІДМОЧЕНА ДОШКА

У славній Шепетівці біля міського парку натрапив я на Дошку пошани. Давай, думаю, хоч заочно познайомлюся з місцевими передовиками. Читав прізвища тих, що у найвищому ряді виставлені — мало шиї не поламав. Ой і високо ж ті портрети висять! А підписи під ними дрібнюсінькі, як мак. Та й під нижніми портретами теж підписи не більші. Мене аж на частівку потягло од такої уваги до передовиків у Шепетівці.

Ми довідатись хотіли,
Що за люди? Хто вони?
Та ті фото пожовтіли,
Наче листя восени.
Видно, що добряче з неба
Полоскало їх дощем.
Що ж робити?.. Може, треба
Дошку ту накрить плащем...

Хто знає, може, ще й інші методи є. Якось же роблять в інших містах, що фотографії на Дошках пошани не затікають. А кількість опадів у Шепетівці, напевно, не більша, ніж у Дунаївцях чи Старокостянтинові. Може б, шепетівцям слід було проконсультуватися з сусідами.

ТАЄМНИЧІ ПЕРЕДОВИКИ

Іду вулицею Красилова. Аж дивлюся — Дошка пошани. Велика, красива — очей відірвати не можна.

— Чия це така? — питаю.

— А це Дошка пошани Красилівського цукрового заводу, — кажуть люди.

Підійшов ближче. Ану, кого тут шанують? — цікавлюся. Придивлявся, видивлявся, навколо ходив,

Та залишивсь ні в сих, ні в тих,
І не узнав, хто на портреті, —
Бо тут людей передових
Тримають «в строгому секреті».

Жодного підпису на Дошці пошани нема. Дирекція та завком, напевно, просто «одбули чергу»: всі, мовляв, передовиків своїх на Дошці пошани виставляють, і ми теж. Хто вони — самі знаємо. А стороннім знати не обов'язково.

Як бачите, і таке на світі буває.

НА ДВА ВЕРШКИ...

У Чорному Острові Дошка пошани, видно, похилого віку, бо вже й сама похилилася. Ребра світяться. Облупилася, скривилася, як середа на п'ятницю. Та ще й кілками підперта. Як теля підійде та брикне, то, їй-право, розсиплеться. Сама Дошка пошани обписана з голови до п'ят, а місця для фотографій — трішечки лишилося.

Тут гасла і виписки є, і цитати —
З годину усе оте можна читати.
Хоч Дошка пошани не дуже мала,
Портретам місцинка — вершечків на два...
Напевно, у цьому районі слова
У більшій пошані, ніж добрі діла.

РОЗГУБИЛИ ГЕРОЇВ

А ось і Ружична. Чув я, що в цьому районі аж тринадцять Героїв Соціалістичної Праці. От, думаю, де Дошка пошани золотими зорями усіяна! Аж очі засліпить. Аж ні, очі мені не засліпила, бо з тих героїв на районній Дошці пошани всього-навсього один ушанований — голова колгоспу «Комунар» О. Л. Гуцалюк.

А що ж Герої? Де вони?
Чи, може, в них не стало сили?..
«Дбайливі» тут хазяїни:
Навіть Героїв розгубили.

ДЕ ГУСТО, А ДЕ ПУСТО

Завітав я і в Гаврилівці, Кам'янець-Подільського району. Біля контори колгоспу стоїть дошка показників. Є на ній різні графи, і всі густо обписані крейдою, а от у графі, що зветься «Кращі люди колгоспу», — порожньо.

Чого ж на дошці ця графа
Марнується, пустує?
Невже в колгоспі голова
Лише себе шанує?

А, напевно, є кого і є чим вписати в ту графу і в Гаврилівцях. Чи не так, товаришу Іванов? (Це я до голови колгоспу звертаюся).

У КЛУБІ ПІД СЦЕНОЮ..

А от у Жванці голова колгоспу ім. 40-річчя Жовтня т. Бугерчук все «часу не має», все од Дошки пошани одмахується, так, ніби вшанування кращих колгоспників — це така абищиця, що про неї й говорити не варто.

— Не хвилюйтеся, є у нас Дошка пошани... Здається, у клубі під сценою лежить... Незабаром витягнемо...

А в клубі тут висять чудові портрети відомих артистів. Серед них і Бондарчук, і Ужвій, і Переверзєв, і Стриженов...

Я не проти того, щоб шанувати хороших артистів. Але не треба забувати і передовиків колгоспу — теж людей великої творчої праці.

Бо і в тих артистів,
Що у полі чистім,
Є свої заслуги
Також немалі...
Слід їх шанувати,
Треба поважати,
Щоб усі їх люди
Знали у селі.

* * *

І не від свята до свята фотографії на Дошці пошани слід виставляти, а трошки частіше. І, може б, не тільки фотографії, а, за прикладом грицівців, і алеї передовиків, великими портретами прикрашені, створювати. А за прикладом старокостянтинівських цукровиків — Книги пошани в колгоспах та на підприємствах завести. І, може б, квіти близько тих Дощок пошани посадити. І не тільки відомості про виконання норми під портретами писати. Добре було б, коли б місцеві поети хороші вірші про передовиків написали. Щоб люди трудові справді відчули, що за відмінну працю їх і шанують відмінно.

З Перцем подорожував і його враження записав Ю. КРУГЛЯК.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Деякі мешканці Ялти самовільно споруджували на своїх садибах різні сараї, веранди та інші допоміжні приміщення, які потім здавали курортникам по спекулятивних цінах. Про це писалося у № 10 журналу, у фейлетоні «Ялтинські гранд-отелі».

Голова виконкому Ялтинської міськради т. А. Тарасов відповів редакції, що Перець своїм фейлетоном вчасно порушив питання про боротьбу з спекуляцією житлоплощею. Після виступу Перця міськрада прийняла спеціальну постанову, яка забороняє самовільну забудову садиб і встановлює кару для порушників постанови. Згідно цієї постанови уже знесено 52 самовільно збудовані тимчасові споруди, а забудівників оштрафовано.

★ Начальник лінійного відділення міліції станції Красний Лиман Ковальов, використавши своє службове становище, забрав додому піаніно з червоного кутка відділення. Про це йшлося у листі, надрукованому у № 11 журналу.

Після виступу Перця Ковальова з роботи начальника відділення знято. По партійній лінії Ковальову оголошено догану з занесенням до облікової картки.

★ У тому ж номері, у фейлетоні «Шило в мішку» Перець викрив шахрайські махінації розкрадачів державного майна, які орудували в Заболотові на Станіславщині.

Прокурор Станіславської області т. Антоненко повідомив редакцію, що вироком народного суду Заболотівського району колишнього завідуючого хлібопекарнею Когана А. Ф. засуджено до 10 років позбавлення волі з конфіскацією вилучених у нього 150 тис. карбованців. Інші 6 осіб, яких було притягнуто до відповідальності разом з Коганом А. Ф., засуджені до різних строків позбавлення волі.

★ Перцеві стало відомо про розтрати та зловживання в системі споживчої кооперації Зачепилівського (Харківщина) та Шполянського (Черкащина) районів. На прохання редакції органи прокуратури провели розслідування цих фактів.

Як повідомив заступник прокурора Харківської області т. І. Дейнеко, факти при розслідуванні ствердились. Завмага Олександрівського ССТ Руденка за розтрату 36 тис. крб. засуджено до трьох років позбавлення волі. За незадовільну роботу та відсутність контролю голову Зачепилівської райспоживспілки Коруся з роботи знято.

Розслідування по Шполянському району показало, що завідуючий продуктовою базою райспоживспілки Курінний П. П. підробив документи і привласнив 40.667 крб. Народний суд засудив Курінного до 7 років позбавлення волі з конфіскацією майна та стягненням з нього завданих збитків.

Крім того, в процесі слідства було викрито ще ряд зловживань. За розкрадання кооперативних коштів засуджено: до 6 років ув'язнення — завідуючого культскладом Черкаської облспоживспілки Аершадського М., до 2-х років — завідуючого культбазою райспоживспілки Мошенського В. Д. та директора культмагу Буртакова Є. М. й до 1 року — працівника культбази Курінного А. Г.

★ До редакції стали надходити листи і скарги на погану якість дитячих надувних кульок, випущених Київським заводом гумових виробів (директор т. Слуцький).

Старший держінспектор по якості товарів Київського раднаргоспу т. Хмара повідомив редакцію, що при перевірці факти ствердились. Браковані кульки вилучено з продажу й повернуто заводові.

★ До редакції надійшов лист про те, що майстри Камінь-Каширської лісодільниці Бенедюк Г. С. та Стецюк Н. В. зловживали своїм службовим становищем.

Як повідомили редакцію з прокуратури Волинської області, наведені в листі факти ствердились. Бенедюка і Стецюка засуджено до 1 року позбавлення волі умовно з трирічним іспитовим строком.

★ Редакцію повідомили про те, що директор Шполянської школи робітничої молоді Майдаровський незаконно видав атестат зрілості начальникові Шполянської райконтори зв'язку Якимчукові.

Завідуючий Черкаським облвно т. Ткаченко повідомив, що такий випадок дійсно мав місце. Наказом облвно Майдаровського з роботи знято. Незаконно виданий атестат зрілості анульовано.

Друже Перче!

Знаєш, що треба зробити, щоб звичайну соснину перетворити на цінне червоне дерево? Ні? То приїдь на Щорський райпромкомбінат — побачиш.

Що не витешуть на тому промкомбінаті з соснини, воно (за собівартістю, звичайно) виходить наче з червоного дерева. Секрет такого перетворення дуже простий. Замість того, щоб сосну, зрубану в лісі, який шумить за 15 кілометрів від комбінату, везти просто в Щорськ, її тарабанять 50 кілометрів до станції Корюківки. А там уже навантажують у вагони, везуть до станції Щорс, розвантажують, знову навантажують на машини й аж тоді вона потрапляє на комбінат.

Корюківський лісгоспзаг запропонував комбінатові привозити сосну прямісінько з лісу. Але дирекція руками замахала: «А хто платитиме за простої запланованих вагонів?» Так, ніби обов'язково треба було ті вагони планувати!..

От через таке «планування», Перче, на Щорському райпромкомбінаті сосна й перетворюється у червоне дерево.

Д. ГОРОВИЙ,
майстер Корюківської паперової фабрики.

Чернігівська область.

У Львові у дворі будинку № 4 по вулиці Маяковського розмістився виробничий цех артілі ім. Щорса. Цех той як цех — штампує, точить, свердлить, скрегоче, обробляє метали кислотами та всякими іншими ядучими речовинами.

Ну й транспорт відповідний є тут. Від раннього ранку до пізнього вечора у двір заїжджають автомашини, оббивають стіни, гудуть, ревуть.

Начальник будівельної контори № 22, очевидно, вважає, що для повної симфонії у нашому дворі не вистачає тільки автогаража. От він і розпорядився будувати його тут.

Скаржилися ми на цей пекельний гуркіт і сморід до Ленінської райради. Там навіть рішення про відселення виробничого цеху було винесено, але воно залишилось тільки на папері.

Дорогий Перче! Якщо вже райрада не знає, куди переселити той цех, то ми можемо порадити — прямо до нас у квартири. Хай уже прямо на столах у нас клепають, штампують, паяють. От тоді уже повний порядок буде!

МЕШКАНЦІ БУДИНКУ № 4
(дев'ятнадцять підписів).

Завітай до нас на околицю Житомира до селища Друга Смолянка. Тільки дивись, щоб прибув удень, бо вночі, чого доброго, десь у рів упадеш та ногу поламаєш, чи наскочиш на електричний стовп та гулю наб'єш. Стовпи уже давненько стоять на вулицях, але Житомирський електроенергозбут ніяк не спроможеться до нас електрику провести.

А як побачиш електричний вогник неподалік, не йди туди, бо то церква. Видно, у нашого батюшки більше спритності й енергії, ніж у керівників Житомирського електроенергозбуту.

В. ПЕТАЩУК.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора). О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 19 (438) (на украинском языке). Підписано до друку 23. IX. 1960 р. Папір 70×108 1/8 = 0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 18226. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 5646. Тираж 250 000 прим.

perec-ua.
perec-ua.
Відсканував і опрацював Олег Леськів http://perec-ua.livejornal.com

СУЧАСНИЙ РЕВАНШИСТСЬКИЙ ДЖІН

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА